

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 10, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:2318](#) 15-04-2025

Ontslag van instantie in conventie, schorsing procedure in reconventie

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:1894](#) 01-04-2025

Bekrachtiging toewijzing faillietverklaring in hoger beroep

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:7853](#) 20-12-2024

COMI in Duitsland, dus rechter is niet bevoegd om te oordelen op WSNP-verzoek

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:7715](#) 13-12-2024

Betaling steunvordering door failliet op dag van faillissement staat vernietiging faillissementsvonnis niet in de weg

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:4101](#) 18-04-2025

Homologatie WHOA-akkoord

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:2449](#) 04-04-2025

Faillietverklaring na mislukt WHOA-traject

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:5537](#) 02-04-2025

Curator pro se aansprakelijk na tenuitvoerlegging ontbindingsvonnis

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:3044](#) 02-04-2025

WHOA. Homologatie onderhands (sanerings)akkoord

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:2169](#) 02-04-2025

Beoordeling pandrecht op debiteuren, handelsnaam en klantcontracten

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:5185](#) 01-04-2025

Faillietverklaring. Verweer dat vordering niet betaald zou mogen worden vanwege een witwasonderzoek slaagt niet

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:1771 15-01-2025

Faillissementsaansprakelijkheid en pauliana bij verstek

RECHTSPRAAK

Betaling steunvordering door failliet op dag van faillissement staat vernietiging faillissementsvonnis niet in de weg

Renewd Holding B.V. verkeert naar het oordeel van het hof niet meer in de toestand dat zij heeft opgehouden te betalen. Renewd en de aanvrager van het faillissement hebben een regeling getroffen. Voor de eerste steunvordering is een afstandsverklaring overlegd, de tweede steunvordering is op de dag van de faillietverklaring voldaan. Nu de curator deze betaling niet heeft teruggevorderd, er voldoende saldo was om de betaling te verrichten en zekerheid is gesteld voor betaling van de faillissementskosten, vernietigt het hof het faillissement.

In deze procedure heeft het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden zich gebogen over het hoger beroep dat werd ingesteld door Renewd Holding B.V. tegen het vonnis waarin zij door de rechtbank Midden-Nederland in staat van faillissement werd verklaard.

Renewd kwam met de aanvrager van haar faillissement in een vaststellingsovereenkomst de overdracht van aandelen in haarzelf voor een koopsom van € 82.000 overeen. Deze koopsom is voor € 36.500 onbetaald gelaten door Renewd. Op basis van deze restantvordering en twee opgevoerde steunvorderingen is het faillissement van Renewd uitgesproken.

Na het faillissementsvonnis zijn Renewd en de aanvrager van het faillissement een regeling overeengekomen voor de betaling van de restantvordering onder de voorwaarde van vernietiging van het faillissement.

Voor de twee steunvorderingen geldt dat ten aanzien van de eerste steunvordering een afstandsverklaring is overgelegd.

De tweede steunvordering is voldaan. De betaling van de vordering is gedaan op de dag dat het faillissement werd uitgesproken vanaf de rekening van Renewd. Omdat niet is gebleken dat de curator deze betaling heeft teruggevorderd en er voldoende saldo was om de betaling te

kunnen verrichten, staat deze betaling in faillissement niet in de weg aan vernietiging van het faillissement. Nu een bij de curator ingediende vordering van de Belastingdienst is voldaan en er zekerheid is gesteld voor de faillissementskosten, oordeelt het hof dat geen sprake meer is van een situatie waarin Renewd is opgehouden te betalen. Het hof vernietigt aldus het faillissement van Renewd.

W.T.N. Vlasveld, mei 2025

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 13-12-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:7715

Zaaknummer: 200.347.473

Rechters: B.J. Engberts, H.L. Wattel en H. Wammes

Advocaten: A.J.A.M. van Haandel en M.J. Blommaert

Wetsartikelen: 1 Fw en 8 Fw

RECHTSPRAAK

Homologatie WHOA-akkoord

Topvintage.nl heeft een WHOA-akkoord aangeboden aan haar schuldeisers en aandeelhouders. Alle klassen hebben ingestemd met het akkoord. Omdat geen verzoek tot afwijzing van het homologatieverzoek is ingediend, toetst de rechtbank uitsluitend aan de afwijzingsgronden van artikel 384 lid 2 Fw. Geen van deze gronden is van toepassing, zodat de rechtbank het akkoord homologeert.

In deze uitspraak homologeert de rechtbank het WHOA-akkoord dat is aangeboden door Topvintage.nl B.V. Topvintage.nl is een modebedrijf met een webwinkel, een fysieke winkel en een outletstore. Door ziekte van de bestuurder en (daardoor) wisselende managers, is de financiële sturing kwijtgeraakt. Inmiddels heeft de bestuurder weer de dagelijkse leiding. Er waren nog andere oorzaken voor de financiële problemen: gewezen wordt op de coronapandemie en daarmee samenhangende omzetverliezen en leveringsproblemen, stijging van de productiekosten door de oorlog in Oekraïne en kostenstijgingen door inflatie. Zonder sanering van schulden zal Topvintage.nl niet meer aan haar betalingsverplichtingen kunnen voldoen.

De schuldeisers en aandeelhouders zijn ingedeeld in zeven klassen. Binnen vijf klassen hebben alle schuldeisers/aandeelhouders ingestemd met het akkoord. In één klasse heeft 97,1% ingestemd en in een andere klasse heeft 85,73% ingestemd. Alle klassen hebben het akkoord dus aangenomen.

Omdat geen verzoek is ingediend tot afwijzing van het homologatieverzoek, toetst de rechtbank uitsluitend aan de algemene afwijzingsgronden van artikel 384 lid 2 Fw. De rechtbank loopt deze afwijzingsgronden af en concludeert - zonder inhoudelijke motivering - dat geen van deze afwijzingsgronden van toepassing is. Het akkoord wordt daarom gehomologeerd.

H.J. de Kloe, mei 2025

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 18-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:4101

Zaaknummer: 340103 FT RK 25-146

Rechters: J. Schreurs-van de Langemheen, R.P. van Eerde en I.C. de Kwant

Advocaten: M. Zentveldt

Wetsartikelen: 383 Fw

RECHTSPRAAK

Faillietverklaring na mislukt WHOA-traject

Nederlandse rechter bevoegd, ondanks in het buitenland gevestigde groepsmaatschappijen. Dat in het faillissement de kans op een uitkering aan de schuldeisers nihil is, leidt niet tot misbruik van recht.

Op 4 november 2024 heeft de Ad Hoc Group of Noteholders ('AHG') een verzoek tot faillietverklaring ingediend van een Nederlandse financieringsmaatschappij ('gefailleerde'). De AHG bestaat uit obligatiehouders, beleggingsfondsen en verzekeraars uit de VS, de Kaaimaneilanden, Chili, Luxemburg en Ierland. Gefailleerde is een financieringsmaatschappij die deel uitmaakt van een groep vennootschappen die actief is in de fabricage en handel in cement.

Gefailleerde heeft een WHOA-herstructureringstraject doorlopen door middel van een afgekondigde afkoelingsperiode van zeven maanden. In maart 2025 bleek echter dat een akkoord niet haalbaar was.

In Brazilië werd een zogenoemd *recuperação extrajudicial*-plan (EJ-plan) ingediend, dat in december 2024 werd omgezet in een zogenoemde *recuperação judicial*-procedure (RJ-procedure). De *United States Bankruptcy Court Southern District of New York* heeft de RJ-procedure als *Foreign Main Proceeding* erkend en bepaald dat alle entiteiten betrokken bij deze RJ-procedure voor (*for the purpose of*) de *Chapter 15*-procedure hun COMI in Brazilië hebben.

Allereerst gaat de rechtbank in op haar bevoegdheid om kennis te nemen van het faillissementsverzoek. In dat kader wordt overwogen dat uit de Europese Insolventieverordening (IVO) en vaste jurisprudentie volgt dat de Nederlandse rechter bevoegd is om kennis te nemen van het verzoek, omdat zowel de COMI als de statutaire zetel van gefailleerde in Nederland liggen. Hieraan doet niet af dat gefailleerde deel uitmaakt van een Braziliaanse procedure waarvoor in de Amerikaanse *Chapter 15*-procedure is vastgesteld dat de COMI voor alle onderdelen in Brazilië ligt.

Gefailleerde heeft gesteld dat het faillissementsverzoek moest worden afgewezen wegens misbruik van recht. Een faillissement in Nederland zou namelijk geen betekenisvolle

uitkering voor schuldeisers opleveren, omdat de liquidatiewaarde vrijwel nihil is. Alleen via de Braziliaanse RJ-procedure kan de maximale waarde voor alle schuldeisers worden gerealiseerd. Volgens gefailleerde gebruikt AHG het faillissementsverzoek vooral om haar eigen onderhandelingspositie in die procedure te versterken, niet om waarde te behouden voor alle schuldeisers.

Subsidiair verzocht gefailleerde de uitspraak aan te houden, zodat het oordeel van de Braziliaanse rechter in de RJ-procedure kan worden meegenomen in de beoordeling. De groep waartoe gefailleerde behoort, heeft nog een verzoek in Brazilië lopen tegen AHG om maatregelen te treffen wegens acties die zij onderneemt buiten de Braziliaanse jurisdictie. Een Nederlands faillissement zou in strijd zijn met de in Brazilië afgekondigde afkoelingsperiode. Gefailleerde is nog in afwachting van een beslissing van de Braziliaanse rechter.

Onder verwijzing naar artikel 3:13 lid 2 BW oordeelt de rechtbank dat AHG geen misbruik heeft gemaakt van haar bevoegdheid om faillissement aan te vragen. AHG heeft een gerechtvaardigd belang bij haar verzoek, namelijk het veiligstellen van haar positie via de aanstelling van een curator. Op deze manier kan rekening worden gehouden met de belangen van de groep als geheel en van de schuldeisers van de groep. De door gefailleerde gestelde waardevermindering is niet onderbouwd. De rechtbank ziet geen aanleiding om haar beslissing aan te houden omdat de uitspraak van de Braziliaanse rechter, zonder erkenning door de Nederlandse rechter, geen effect kan hebben in de Nederlandse rechtsorde. Aldus wordt het faillissement uitgesproken.

K.C.S. Meekes, mei 2025

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 04-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:2449

Zaaknummer: C13/25/113-F

Rechters: A.E. de Vos

Advocaten: L.P. Kortmann, A.J.C.M. Meijs, C.M.A. Knoben, E.R. Meerdink, F.J.M. Hengst, C.D. Veldman en T.L. Ticheloven

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw, 3 IVO en 3:13 BW

RECHTSPRAAK

Beoordeling pandrecht op debiteuren, handelsnaam en klantcontracten

Op 2 april 2024 is het faillissement uitgesproken van spreadsproducent Ladessa. Nadien is een omvangrijk geschil ontstaan tussen de curator en de aandeelhouder van Ladessa, RSI. In deze uitspraak staat de vraag centraal of RSI een pandrecht heeft verkregen op de debiteurenvorderingen van Ladessa, op haar handelsnaam en op de klantencontracten.

Ladessa werd op twee manieren gefinancierd: via factoring en via een rekening-courantverhouding met RSI. Daardoor was zij verplicht zekerheden te verstrekken aan RSI. Dit deed zij door een pandrecht te vestigen op haar (toekomstige) debiteurenvorderingen, voorraad, handelsnaam en klantencontracten. Een pandakte werd geregistreerd op 29 december 2023, 9 februari 2024 en 29 maart 2024.

Niet alle debiteurenvorderingen waren verpandbaar: de grootste debiteur van Ladessa had een verpandingsverbod in haar inkoopvoorwaarden. Om deze vordering toch te verpanden, sloot Ladessa op 12 maart 2024 met deze debiteur en RSI een tripartiteovereenkomst, waarin de debiteur afstand deed van het verpandingsverbod ten gunste van RSI.

Op 28 maart 2024 heeft Ladessa haar eigen faillissement aangevraagd. In het weekend dat daarop volgde – voorafgaand aan de faillietverklaring – verkocht Ladessa al haar activa aan het Belgische ‘The Spreadmaker’. Op 2 april 2024 werd het faillissement uitgesproken. De curator zag zich geconfronteerd met dit voldongen feit en realiseerde op 12 april 2024 een doorstart met The Spreadmaker.

De curator heeft het op 29 maart 2024 geregistreerde pandrecht vernietigd op grond van artikel 47 Fw en hij heeft de tripartiteovereenkomst van 12 maart 2024 vernietigd op grond van artikel 42 Fw.

Vervolgens is een omvangrijk geschil ontstaan tussen de curator en RSI, die draait om de vraag

of RSI een rechtsgeldig pandrecht heeft verkregen op de ten tijde van het faillissement bestaande en relatief toekomstige vorderingen van Ladessa op haar debiteuren, op de handelsnaam en op de klantencontracten.

Om te beginnen voert RSI aan dat de pandakte van 29 maart 2024 niet kon worden vernietigd op grond van artikel 47 Fw, omdat de curator dit pandrecht eerder per e-mail had erkend en daarmee afstand van recht had gedaan, dan wel zijn recht had verwerkt. De rechtbank gaat daar niet in mee: uit de erkenning van het pandrecht door de curator volgt niet ondubbelzinnig dat de curator daarmee ook afstand heeft gedaan van zijn recht om de laatst geregistreerde pandakte te vernietigen en van rechtsverwerking is evenmin sprake. De geldigheid van het pandrecht van RSI moet dus worden beoordeeld op basis van de op 9 februari 2024 geregistreerde pandakte.

RSI meent dat zij een pandrecht heeft op de vordering van Ladessa op de factormaatschappij tot afdracht van het te veel geïncasseerde ('het surplus'), omdat deze verplichting is gebaseerd op de factoringovereenkomst en dus voortvloeit uit een op 9 februari 2024 reeds bestaande rechtsverhouding. De curator brengt daartegen in dat de vordering tot afdracht volgt uit het feit dat hij de factoringovereenkomst heeft opgezegd en hij heeft verzocht het surplus af te dragen. De rechtbank stelt vast dat de vordering tot afdracht van het surplus pas is ontstaan na datum faillissement, zodat artikel 35 lid 2 Fw in de weg staat aan verpanding van deze vordering.

RSI stelt een pandrecht te hebben op de vordering van Ladessa op haar grootste debiteur, omdat het verpandingsverbod door de tripartiteovereenkomst is komen te vervallen. Volgens RSI betreft dit een eenzijdige rechtshandeling, zodat artikel 42 Fw niet van toepassing is. De curator stelt echter dat voor het vervallen van een verpandingsverbod medewerking van beide partijen nodig is. De rechtbank gaat aan deze discussie voorbij en stelt vast dat de tripartiteovereenkomst van ná 9 februari 2024 dateert, zodat de vordering op de grootste debiteur niet aan RSI kon worden verpand.

Tot slot stelt RSI dat zij een pandrecht heeft op de overige handelsdebiteuren van Ladessa, omdat die voortvloeien uit een op 9 februari 2024 reeds bestaande rechtsverhouding. Ter onderbouwing daarvan stelt RSI dat de debiteurenvorderingen van Ladessa wel voortvloeien uit een ten tijde van de verpanding reeds bestaande rechtsverhouding, omdat Ladessa met al haar klanten een langdurige, bestendige handelsrelatie had waarbij alle condities voor de bestellingen reeds overeen waren gekomen. Strikt genomen verplichtten deze rechtsverhoudingen weliswaar niet tot het doen van bestellingen, maar op grond van de tussen partijen bestaande rechtsverhoudingen mocht Ladessa die bestellingen wel verwachten.

De curator voert als verweer dat het bestaan van een bestendige handelsrelatie niet de conclusie rechtvaardigt dat sprake is van een pandrecht op de uit die handelsrelatie voortvloeiende vorderingen. De eis dat de toekomstige vordering rechtstreeks moet worden verkregen uit een bestaande rechtsverhouding moet volgens de curator strikt worden geïnterpreteerd. In geval van een raam- of voorovereenkomst is van belang in hoeverre deze overeenkomst de verplichting in het leven roept tot nader contracteren.

De rechtbank oordeelt dat de vraag of toekomstige vorderingen die verkregen worden uit een bestendige handelsrelatie stil verpandbaar zijn, afhangt van de aard van de handelsrelatie en de overige omstandigheden van het geval. Per geval zal moeten worden beoordeeld of er een *voldoende rechtstreeks verband* bestaat tussen de vordering en de ten tijde van de verpanding bestaande rechtsverhouding. Voldoende rechtstreeks verband is er volgens de rechtbank niet alleen als de rechtsverhouding een schriftelijke overeenkomst is waaruit voor de afnemer de verplichting voortvloeit om bestellingen te plaatsen. Van belang is dat de vordering *voldoende grondslag* heeft in de tussen partijen bestaande rechtsverhouding.

De rechtbank oordeelt dat de vorderingen van Ladessa op haar handelsdebiteuren voortvloeien uit een ten tijde van de verpanding bestaande rechtsverhouding, gelet op de bestaande klantrelaties, de afgesproken condities en het structurele bestelpatroon. Zij verklaart dat RSI een rechtsgeldig pandrecht heeft op deze vorderingen en veroordeelt de curator tot afdracht van de ontvangen bedragen aan RSI.

Daarnaast meent RSI dat de curator jegens haar een onrechtmatige daad heeft gepleegd door de aan RSI verpande handelsnaam 'Ladessa' te verkopen aan The Spreadmakers zonder RSI als pandhouder bij deze verkoop te betrekken. De curator erkent deze verkoop, maar stelt dat verpanding van de handelsnaam niet mogelijk is omdat artikel 2 Handelsnaamwet zich daartegen verzet. Volgens die bepaling is overdracht van een handelsnaam alleen mogelijk samen met de gehele onderneming. Aangezien individuele overdracht van de handelsnaam niet mogelijk is, is individuele verpanding volgens de curator ook niet mogelijk.

De rechtbank oordeelt dat een handelsnaam vatbaar is voor overdracht en dus voor verpanding. Dat de executie van een handelsnaam beperkt is, omdat deze alleen kan worden verkocht aan degene die de onderneming overneemt, doet daar niet aan af. RSI was niet alleen pandhouder, maar ook enig aandeelhouder en bestuurder van Ladessa. Zij kon dus ook de onderneming verkopen. De curator wist dat RSI een pandrecht claimde op de handelsnaam en had zich er volgens de rechtbank dus van moeten vergewissen of hij deze handelsnaam mocht verkopen. De rechtbank komt dan ook tot de conclusie dat de curator onrechtmatig heeft gehandeld jegens RSI. RSI heeft volgens de rechtbank echter geen schade geleden, omdat het pandrecht zaaksgevolg heeft en dus nog steeds op de handelsnaam rust. De vordering uit

hoofde van onrechtmatige daad wordt afgewezen.

Tot slot stelt RSI dat de curator ook de klantencontracten van Ladessa in weerwil van haar pandrecht heeft verkocht aan The Spreadmakers en de opbrengst daarvan heeft gehouden. De curator betwist dat RSI een pandrecht heeft op de klantencontracten, omdat een overeenkomst geen goed (zaak of vermogensrecht) is en dus niet kan worden verpand. De rechtbank gaat daarin mee.

S.J. van den Boogert, mei 2025

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 02-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:2169

Zaaknummer: C/02/426441 / HA ZA 24-509 (E)

Rechters: R.T. Hermans

Advocaten: P.E. Butterman en T. Broer

Wetsartikelen: Art. 3:239 BW

RECHTSPRAAK

Faillietverklaring. Verweer dat vordering niet betaald zou mogen worden vanwege een witwasonderzoek slaagt niet

Zowel de stelling dat sprake is van gelden die afkomstig zijn uit een misdrijf als de stelling dat daarom niet aan een vonnis hoeft te worden voldaan is onvoldoende onderbouwd. Nu ook de stelling van de schuldenaar dat hij de door hem verschuldigde bedragen wel kan betalen niet zijn onderbouwd, spreekt de rechtbank het faillissement uit. Het verzoek om instelling van een voorlopige schuldeiserscommissie wordt afgewezen.

Twee vennootschappen en twee natuurlijke personen vragen het faillissement aan van een bv. De schuldenaar is door de rechtbank Rotterdam veroordeeld tot betaling van meer dan € 10,5 miljoen aan verzoekers, terwijl geen hoger beroep is ingesteld tegen het vonnis. De schuldenaar stelt zich op het standpunt dat de vordering niet betaald zou mogen worden vanwege witwasgevaar in verband met een justitieel onderzoek in Spanje. De rechtbank oordeelt dat dit verweer onvoldoende aannemelijk is gemaakt. Onduidelijk is wat de rol van (een van) de verzoekers is in een strafrechtelijk onderzoek. De schuldenaar heeft ook onvoldoende toegelicht waarom hij niet aan een vonnis van de rechtbank zou hoeven voldoen als inderdaad sprake zou zijn van vermogen dat uit een misdrijf afkomstig was. De stelling van de schuldenaar dat hij de vordering wel kan betalen maar dit heeft gedaan omdat hij dit niet mag, is niet onderbouwd. De rechtbank spreekt daarom het faillissement uit van de schuldenaar.

Het verzoek om instelling van een voorlopige schuldeiserscommissie wordt afgewezen. Wat cryptisch overweegt de rechtbank dat deze 'afwijzing berust op een afweging op basis van de thans naar voren gebrachte gegevens omtrent de huidige situatie'. De rechtbank geeft daarbij aan dat het mogelijk is dat ontwikkelingen in de afwikkeling van het faillissement in de toekomst tot een ander oordeel kunnen leiden.

H.J. de Kloe, mei 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 01-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:5185

Zaaknummer: FT RK 25-125

Rechters: J.T.P. Pot

Advocaten: B.F. van Noort

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw en 74 Fw

RECHTSPRAAK

Ontslag van instantie in conventie, schorsing procedure in reconventie

De curator is opgeroepen maar niet verschenen in de procedure. Omdat ook verder niets zich daartegen verzet, wordt in conventie het verzoek op grond van artikel 27 lid 2 Fw om ontslag van instantie toegewezen. In reconventie wordt de procedure geschorst op grond van artikel 29 Fw.

Bera Halal Vleeshandel B.V. ('Bera') en een natuurlijk persoon zijn in een procedure verwickeld. De wederpartij kocht als handelsagent slachtvee in voor Bera, deels met contant geld dat hij namens Bera ontving van haar klanten. Tussen Bera en de wederpartij is een geschil ontstaan over de afrekening. Bera meent dat de handelsagent niet alle ontvangen gelden heeft afgedragen, terwijl de handelsagent meent dat Bera provisie aan hem is verschuldigd. Bera heeft hiervoor in conventie vorderingen ingesteld, de handelsagent heeft in reconventie vorderingen ingesteld.

Op 5 november 2024 wordt Bera in staat van faillissement verklaard. Op dat moment loop de procedure in hoger beroep. Vanwege het faillissement is de procedure ten aanzien van de reconventionele vordering van de handelsagent geschorst (art. 29 Fw). In de procedure in conventie is de curator opgeroepen, maar hij is niet verschenen in de procedure en heeft tegenover de handelsagent verklaard dat hij de procedure niet overneemt. Daarom verleent het hof op grond van artikel 27 lid 2 Fw op verzoek van de handelsagent ontslag van instantie, nu niet is gebleken dat ontslag van instantie in strijd is met de goede procesorde of om andere redenen moet worden afgewezen.

H.J. de Kloe, mei 2025

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 15-04-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:2318

Zaaknummer: 200.337.433

Rechters: H.L. Wattel, M. Schoemaker en K. Mans

Advocaten: A.K. Tosun en N. Vis

Wetsartikelen: 27 lid 2 Fw en 29 Fw

RECHTSPRAAK

COMI in Duitsland, dus rechter is niet bevoegd om te oordelen op WSNP-verzoek

Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank waarin zij zich onbevoegd heeft verklaard kennis te nemen van een WSNP-verzoek. Omdat de schuldenaar een onderneming exploiteert in Duitsland, geldt het vermoeden dat het COMI in Duitsland is gelegen. Dit vermoeden is niet weerlegd.

Een natuurlijk persoon heeft, nadat zijn faillissement is aangevraagd, een verzoek ingediend om te worden toegelaten tot de schuldsaneringsregeling. De rechtbank heeft zich onbevoegd verklaard kennis te nemen van het verzoek. Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank, omdat het centrum van de voornaamste belangen (COMI) in Duitsland is gelegen. Op grond van artikel 3 lid 1 IVO is de Nederlandse rechter dan niet bevoegd een zogenoemde hoofdinsolventieprocedure te openen.

Het COMI is naar het oordeel van het hof in Duitsland gelegen nu de schuldenaar in Duitsland een onderneming exploiteert. Daarom geldt op grond van artikel 3 lid 1 IVO het vermoeden dat het COMI de plaats van de hoofdvestiging is. Nu de schuldenaar inmiddels een jaar in Duitsland woont en in Nederlands niets meer heeft, is niet gebleken dat het COMI ergens anders dan in Duitsland is gelegen.

H.J. de Kloe, mei 2025

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 20-12-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:7853

Zaaknummer: 200.348.551

Rechters: B.J. Engberts, G.P. Oosterhoff en H.M.L. Dings

Wetsartikelen: 3 lid 1 IVO

RECHTSPRAAK

Faillissementsaansprakelijkheid en pauliana bij verstek

De rechtbank oordeelt dat de Nederlandse rechter bevoegd is en Nederlands recht van toepassing is. Omdat de vorderingen niet onrechtmatig of ongegrond voorkomen, wijst de rechtbank het gevorderde toe.

Een curator vordert van een bestuurder van een failliete vennootschap onder meer betaling van het boedeltekort op grond van artikel 2:248 BW en een verklaring voor recht dat terecht een beroep is gedaan op de faillissementspauliana van artikel 42 Fw. De bestuurder is niet in de procedure verschenen.

Omdat de bestuurder woonachtig is in Duitsland, beoordeelt de rechtbank of zij bevoegd is van de vorderingen kennis te nemen en welk recht van toepassing is. Naar het oordeel van de rechtbank is de Nederlandse rechter op grond van artikel 6 IVO bevoegd en is Nederlands recht van toepassing op grond van artikel 7 IVO. Omdat de vorderingen die de curator heeft ingesteld niet onrechtmatig of ongegrond voorkomen, wijst de rechtbank het gevorderde toe.

H.J. de Kloe, mei 2025

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 15-01-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:1771

Zaaknummer: C/16/585410 / HA ZA 24-612

Rechters: A.A.T. van Rens

Advocaten: Y.J.R.C. Panhuizen

Wetsartikelen: 2:248 BW, 42 Fw, 6 IVO en 7 IVO

RECHTSPRAAK

WHOA. Homologatie onderhands (sanerings)akkoord

Toewijzing homologatieverzoek. Bij een eerder homologatieverzoek werd de schuldenaar niet-ontvankelijk verklaard, waarna op verzoek van een schuldeiser een herstructureringsdeskundige is aangesteld.

In deze besloten WHOA-procedure verzoekt de schuldenaar om homologatie van een onderhands akkoord. Bij de behandeling van een eerder verzoek tot homologatie verklaarde de rechtbank Gelderland de schuldenaar niet-ontvankelijk (INS 2024-0210). Naar aanleiding hiervan werd op verzoek van een schuldeiser een herstructureringsdeskundige aangewezen (INS 2024-0203).

De financiële problemen bestaan uit schulden jegens de Belastingdienst en het UWV, ontstaan in de coronaperiode. Daarnaast zijn de inkomsten van de onderneming ontoereikend om de hoge (grondstof)kosten te dekken en een gezonde bedrijfsvoering in stand te houden. De schuldeisers die in het akkoord zijn betrokken, zijn ingedeeld in twee klassen: een klasse preferente crediteuren (de Belastingdienst) en een klasse concurrente crediteuren. Onder het akkoord ontvangt de Belastingdienst 56,82% en ontvangen de concurrente schuldeisers 28,41% van hun openstaande vorderingen. Schuldeisers met bijzondere rechten (retentierecht/vuistpand) en twee buitenlandse crediteuren met pandrecht zijn buiten het akkoord gelaten. Zowel de Belastingdienst als 99,36% van de schuldeisers in de klasse concurrente crediteuren stemt in met het akkoord.

Het homologatieverzoek wordt toegewezen. Volgens de rechtbank Gelderland doet geen van de omstandigheden zoals genoemd in artikel 384 lid 2 Fw zich voor. Daarnaast heeft geen van de tegenstemmende stemgerechtigden een beroep gedaan op de afwijzingsgronden in artikel 384 lid 3 (en 4) Fw.

E. Dogan, mei 2025

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 02-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:3044

Zaaknummer: C/05/448866 / FT RK 25/249

Rechters: S. Boot, J. de Schreurs-van Langemheen en M.C. Bosch

Advocaten: L.M. Veltkamp

Wetsartikelen: 383 Fw

RECHTSPRAAK

Bekrachtiging toewijzing faillietverklaring in hoger beroep

Faillietverklaring schuldeiser bekrachtigd: vorderingsrecht van de aanvrager ten tijde van de faillietverklaring stond vast, er is voldaan aan het pluraliteitsvereiste en de schuldenaar verkeert in de toestand dat hij heeft opgehouden te betalen.

Feiten

De rechtbank Gelderland, zittingsplaats Zutphen, heeft op 18 februari 2025 MiMedix B.V. in staat van faillissement verklaard, aangezien summierlijk is gebleken van het vorderingsrecht van Forgeron B.V. en omdat MiMedix in de toestand verkeert dat zij heeft opgehouden te betalen.

MiMedix heeft vervolgens hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de rechtbank, waarin MiMedix primair het hof verzoekt het vonnis van de rechtbank te vernietigen en het faillissementsverzoek van Forgeron af te wijzen, en subsidiair een termijn te gunnen om een regeling te bereiken.

Volgens MiMedix was de rechtbank niet bevoegd om op het faillissementsverzoek te beslissen. MiMedix is immers gevestigd in Arnhem, waardoor volgens MiMedix niet de rechtbank Gelderland met zittingsplaats Zutphen op het verzoek had moeten beslissen, maar het verzoek had moeten worden behandeld door de rechtbank Gelderland met zittingsplaats Arnhem. Volgens MiMedix moet het vonnis daarom worden vernietigd.

Daarnaast betwist MiMedix dat Forgeron ten tijde van de faillietverklaring een vorderingsrecht op MiMedix had.

Beoordeling van de bevoegdheid van de rechtbank

Op grond van artikel 2 Fw geschiedt de faillietverklaring door de rechtbank van de woonplaats van de schuldenaar. Ingevolge artikel 1:10 BW heeft een rechtspersoon zijn woonplaats ter plaatse waar hij volgens wettelijk voorschrift of volgens zijn statuten of reglementen zijn zetel heeft. Uit het uittreksel van de Kamer van Koophandel van MiMedix volgt dat zij haar

statutaire zetel heeft in Arnhem. Arnhem ligt in het werkgebied van de rechtbank Gelderland, zodat die rechtbank bevoegd was te oordelen over het faillissementsverzoek.

De rechtbank Gelderland heeft vier zittingsplaatsen: Zutphen, Arnhem, Nijmegen en Apeldoorn. Het door het gerechtsbestuur van de rechtbank Gelderland vastgestelde zaaksverdelingsreglement op grond van artikel 21 van de Wet op de rechterlijke organisatie bepaalt dat faillissementen worden behandeld bij zittingsplaats Zutphen. Het hof volgt MiMedix niet, en is van oordeel dat het faillissementsverzoek terecht op de zittingsplaats Zutphen is behandeld.

Zelfs als de aangevoerde 'onbevoegdheid' van de locatie Zutphen van de rechtbank Gelderland juist zou zijn, vormt dit volgens het hof nog geen grond voor vernietiging van het vonnis. De regels ten aanzien van relatieve bevoegdheid van rechtbanken hebben immers geen betrekking op de zittingsplaats van een rechtbank maar op de rechtbank als zodanig.

Beoordeling van de faillietverklaring

Een faillietverklaring kan worden uitgesproken indien summierlijk is gebleken van een ten tijde van de faillietverklaring bestaand vorderingsrecht van de aanvrager, alsmede van het (op het moment van beoordeling) bestaan van feiten en omstandigheden waaruit volgt dat de schuldenaar verkeert in de toestand van te hebben opgehouden te betalen. Dat de schuldenaar meer schuldeisers heeft, is een noodzakelijke, maar geen voldoende voorwaarde voor het aannemen van de hiervoor bedoelde toestand (het zogenoemde pluraliteitsvereiste). Ook als aan het pluraliteitsvereiste is voldaan, dient te worden onderzocht of de schuldenaar in de toestand verkeert dat hij heeft opgehouden te betalen.

Doordat de vordering van Forgeron op MiMedix, nadat MiMedix in staat van faillissement is verklaard, door een derde is voldaan, heeft Forgeron momenteel geen vordering meer op MiMedix. Forgeron had ten tijde van de faillietverklaring echter wel een vordering op MiMedix. Hierdoor staat het vorderingsrecht van de aanvrager ten tijde van de faillietverklaring vast. Volgens het hof is daarnaast ook voldaan aan het pluraliteitsvereiste aangezien MiMedix ten tijde van de uitspraak van het hof ten minste twee schuldeisers heeft, namelijk de Belastingdienst en Ukoo B.V. (een aan Forgeron gelieerde vennootschap).

Tot slot heeft de curator onweersproken gesteld dat MiMedix geen omzet van betekenis heeft gemaakt in de afgelopen jaren. Na 2022 zijn geen boekingen in de administratie van MiMedix opgenomen. Ook is niet gebleken dat na boekjaar 2022 nog (concept)jaarrekeningen zijn opgesteld. Bovendien is niet gebleken van enige activiteit binnen MiMedix. Daarom staat naar het oordeel van het hof voldoende vast dat MiMedix in de toestand verkeert dat zij heeft opgehouden te betalen.

Het hof wijst ook het subsidiaire verzoek van MiMedix, om haar een termijn te gunnen om een regeling te bereiken, af. Gelet op de omvangrijke schuldenlast en de toestand waarin MiMedix verkeert, acht het hof onvoldoende aannemelijk dat op korte termijn een regeling tot stand zal komen.

Het hoger beroep slaagt niet. Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank Gelderland, zittingsplaats Zutphen, van 18 februari 2025.

D.R.C. Smit, mei 2025

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 01-04-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:1894

Zaaknummer: 200.351.577

Rechters: G.P. Oosterhoff, B.J. Engberts en J.G.B. Pikkemaat

Advocaten: M. Straus en J.P.J. Botterblom

Wetsartikelen: 2 Fw en 1:10 BW

RECHTSPRAAK

Curator pro se aansprakelijk na tenuitvoerlegging ontbindingsvonnis

De rechtbank Den Haag oordeelt dat een curator persoonlijk aansprakelijk is voor de schade die is ontstaan doordat zij een ontbindingsvonnis van een huurkoopovereenkomst ten uitvoer heeft gelegd. De curator had – ondanks het dringende verzoek van de huurkoper om de uitkomst van het hoger beroep af te wachten – het appartement verkocht. Hierdoor kon het appartement niet meer aan de huurkoper worden geleverd, nadat het vonnis in hoger beroep werd vernietigd.

Eiser sloot in 2001 een huurkoopovereenkomst voor een appartement met [naam]. Na het faillissement van [naam] in 2020 vorderde de curator onder meer achterstallige betalingen en ontbinding van de huurkoopovereenkomst bij de kantonrechter. Bij vonnis van 22 juli 2021 werden die vorderingen toegewezen, uitvoerbaar bij voorraad. In augustus 2021 stelde eiser hoger beroep in tegen het ontbindingsvonnis.

In oktober 2021 startte de curator een kort geding en vorderde dat eiser werd bevolen de sleutels van het appartement af te geven en de inschrijving van de huurkoopovereenkomst in de openbare registers door te halen. Uiteindelijk kwamen partijen een schikking overeen: eiser zou de sleutels overhandigen aan de curator en de huurkoopovereenkomst uitschrijven uit het kadaster, terwijl de curator 20% van de netto verkoopopbrengst van het appartement in depot zou storten. Kort daarop verkocht de curator het appartement aan een derde. Nadat het ontbindingsvonnis in hoger beroep werd vernietigd, bleek levering van het appartement door de curator aan eiser niet langer mogelijk, terwijl eiser inmiddels aan zijn betalingsverplichtingen had voldaan.

In deze procedure vordert eiser veroordeling van de curator, zowel in haar hoedanigheid als privé, tot betaling van de netto verkoopopbrengst van het appartement, de door het hof toegekende proceskosten, de gederfde huurinkomsten en het verschil tussen de

nettoverkoopopbrengst en de verkoopopbrengst die eiser zelf zou hebben gerealiseerd.

De rechtbank oordeelt ten aanzien van de aansprakelijkheid van de curator in haar hoedanigheid dat eiser een concurrente boedelvordering heeft. De curator betwist dat ook niet. Partijen twisten enkel over de hoogte van de vordering. Omdat eiser hiermee naar het oordeel van de rechtbank voldoening vanuit de boedel op het oog heeft, moet deze vordering volgens de rechtbank op grond van artikel 26 jo. 101 Fw ter verificatie worden ingediend. Daarom verklaart de rechtbank eiser niet-ontvankelijk in zijn vordering voor zover ingesteld tegen de curator q.q.

Ten aanzien van de aansprakelijkheid van de curator in privé oordeelt de rechtbank dat de curator – door dreiging met executie van het ontbindingsvonnis – heeft bewerkstelligd dat eiser heeft voldaan aan de veroordeling tot afgifte van de sleutels en doorhaling van de huurkoopovereenkomst in de openbare registers. Met dit handelen heeft de curator niet zonder meer gehandeld in strijd met een op haar rustende regel. Aldus moet dit handelen worden beoordeeld aan de hand van de Maclou-norm: een curator behoort te handelen zoals in redelijkheid mag worden verlangd van een over voldoende inzicht en ervaring beschikkende curator die zijn taak met nauwgezetheid en inzet verricht.

Vervolgens heeft de curator het appartement niet meer aan eiser beschikbaar gesteld en heeft zij het appartement niet aan hem overgedragen op het moment dat eiser aan zijn betalingsverplichtingen had voldaan. Aangezien de huurkoopovereenkomst na het arrest van het hof geacht moet worden nooit te zijn ontbonden, heeft de curator simpelweg gehandeld in strijd met een op de boedel, en dus op haar in haar hoedanigheid, rustende verplichtingen uit de huurkoopovereenkomst.

Het is vaste rechtspraak dat een curator niet de bevoegdheid heeft om een voortdurende prestatie van failliet die bestaat uit een dulden of nalaten, actief te beëindigen. Schending van een dergelijke verplichting moet worden aangemerkt als het schenden van een tot de curator gerichte regel, met als gevolg dat de curator persoonlijk aansprakelijk is als hem een persoonlijk verwijt kan worden gemaakt. De rechtbank overweegt dat het feit dat de curator het appartement niet meer aan eiser beschikbaar heeft gesteld en dat zij het appartement niet aan hem heeft overgedragen op het moment dat eiser aan zijn betalingsverplichtingen had voldaan, moet worden beschouwd als een schending als hiervoor bedoeld. Naar het oordeel van de rechtbank kan de curator ten aanzien van dit handelen een persoonlijk verwijt worden gemaakt. Weliswaar heeft een curator in beginsel belang bij een snelle afwikkeling van het faillissement – waaronder de verkoop van de tot de boedel behorende goederen – maar dat zij in deze omstandigheden meer waarde heeft gehecht aan dat belang dan aan het belang van eiser, acht de rechtbank verwijtbaar.

De rechtbank veroordeelt de curator in privé tot betaling van de nettoverkoopopbrengst van het appartement en de door het hof toegekende proceskosten, voor zover eiser die schade niet op de boedel kan verhalen. Het overige wordt afgewezen.

B.S. Pronk, april 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 02-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:5537

Zaaknummer: C/09/666886 / HA ZA 24-460

Rechters: S.M. de Bruijn

Advocaten: A. Quispel en M.M. Mok

Wetsartikelen: 6:162 BW